

ÎNCHEIERE

14 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspunde Limitată Restaurantul „Butoiaș”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Butoiaș” (succesor în drepturi Societatea cu Răspunde Limitată Restaurantul „Butoiaș”) împotriva Primăriei și Consiliului municipiului Chișinău, intervenient accesoriu Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”, cu privire la repararea prejudiciului material cauzat, înregistrarea terenurilor, transmiterea în natură a terenurilor și înregistrarea dreptului de proprietate,

împotriva deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspunde Limitată Restaurantul „Butoiaș” și s-a menținut hotărârea din 29 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 29 noiembrie 2016 SA „Butoiaș” (succesor în drepturi SRL „Butoiaș”) s-a adresat cu cerere de chemare în judecată, ulterior concretizată, împotriva Primăriei și Consiliului municipiului Chișinău, prin care a solicitat:

-repararea prejudiciului material cauzat prin neexecutarea deciziei nr. 3r-701/07 din 16 mai 2007 a Curții Supreme de Justiție;

- dispunerea înregistrării terenului nr. cadastral xxxxx, cu suprafața de 0,0441 ha și terenului nr. cadastral xxxxx, cu suprafața de 0,1803 ha, din str. Calea Ieșilor, 71, cu titlu de proprietate municipală, conform deciziei Consiliului mun. Chișinău nr. 2/18-1 din 27 februarie 2014 „Despre delimitarea terenurilor proprietate municipală din sectorul Buiucani” (anexa nr. d/o 470 și 471) și/sau suprafețelor, configurației și coordonatelor de cotitură specificate în dosarele tehnice elaborate de către SRL „Geocadgrup”;

- transmiterea în natură de la Primăria și Consiliul mun. Chișinău către SRL „Butoiaș” a terenului nr. cadastral xxxxx, cu suprafața de 0,0441 ha și terenului nr.

cadastral xxxxx, cu suprafața de 0,1803 ha, din str. Calea Ieșilor, 71, contra sumelor de 400 000 lei și 200 000 lei;

- dispunerea înregistrării dreptului de proprietate al SRL „Butoiaș” asupra terenului nr. cadastral xxxxx, cu suprafața de 0,0441 ha și terenului nr. cadastral xxxxx, cu suprafața de 0,1803 ha, din str. Calea Ieșilor, 71.

În motivarea acțiunii s-a indicat că la 10 august 2006 SA „Butoiaș” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei mun. Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ.

Prin hotărârea din 25 decembrie 2006 a Curții de Apel Chișinău, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 16 mai 2007 a Curții Supreme de Justiție, a fost admis recursul declarat de SA „Butoiaș”, casată hotărârea din 25 decembrie 2006 a Curții de Apel Chișinău și pronunțată o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost admisă și obligată Primăria mun. Chișinău să vândă SA „Butoiaș” loturile de pământ nr. 3 și nr. 4, cu nr. cadastrale xxxxx și xxxxx din str. Calea Ieșilor, 71, mun. Chișinău.

Ulterior, prin decizia suplimentară din 15 ianuarie 2010 a Curții Supreme de Justiție, a fost admisă cererea privind emiterea unei hotărâri suplimentare și a fost obligată Primăria mun. Chișinău să vândă SA „Butoiaș” loturile de pământ nr. 3 și nr. 4 din str. Calea Ieșilor, 71 mun. Chișinău, la preț liber.

Reclamantul a indicat că la 7 octombrie 2015 executorul judecătoresc Roman Talmaci a depus cerere privind explicarea deciziei suplimentare a Curții Supreme de Justiție din 15 ianuarie 2010, și anume, dacă urmează ca în scopul executării deciziei Curții Supreme de Justiție din 16 mai 2007 și a deciziei suplimentare a Curții Supreme de Justiție din 15 ianuarie 2010, să oblige Primăria mun. Chișinău să vândă lotul de pământ nr. 3, cu suprafața de 0,1803 ha, pentru amenajarea terenului adiacent, construirea unui havuz și alee pentru acces pietonal și obiectiv la preț liber de 400 000 de lei, iar lotul de pământ nr. 4, cu suprafața de 0,0441 ha, pentru amenajarea unei parcări auto pentru clientelă, la preț liber de 200 000 de lei, sau la preț liber de piață la momentul executării hotărârii judecătorești și/sau încheierii contractului de vânzare-cumpărare a loturilor de pământ.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 9 decembrie 2010, cererea executorului judecătoresc Roman Talmaci, cu privire la explicarea deciziei suplimentare a Curții Supreme de Justiție din 15 ianuarie 2010 a fost respinsă.

A menționat că la data de 11 aprilie 2016, documentul executoriu nr. 3r-701/07 a fost preluat de către executorul judecătoresc Ghețiu Liudmila, care a solicitat prezența părților procedurii de executare pentru data de 22 aprilie 2016, pentru comunicarea drepturilor și obligațiilor, inclusiv posibilitatea de conciliere sau de determinare a modalității de executare silită.

La data stabilită reprezentantul debitorului nu s-a prezentat.

La data de 11 aprilie 2016 debitorul a înregistrat cererea SRL „Butoiaș” nr. 638 prin care a solicitat repetat executarea documentului executoriu.

Prin răspunsul nr. 01/1-08-986 din 3 mai 2016, Direcția generală arhitectură, urbanism și relații funciare, contrar documentului executoriu, deciziei suplimentare și încheierii Curții Supreme de Justiție din 9 decembrie 2015, a insistat asupra prezentării rapoartelor de evaluare.

A menționat că din decizia Consiliului mun. Chișinău nr. 2/18-1 din data de 27 februarie 2014 „Despre delimitarea terenurilor proprietate municipală din sectorul Buiucani” și anexa nr. d/o 470 și 471, rezultă că terenurile cu nr. cadastrale xxxxx și xxxxx, cu suprafețele de 0,0441 și 0,1803, au fost aprobate ca terenuri proprietate municipală de domeniu privat.

Prin hotărârea din 23 august 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, menținută prin decizia Curții de Apel din 28 martie 2017, a fost constatată încălcarea dreptului SRL „Butoiaș” la executarea în termen a deciziei Curții Supreme de Justiție din 16 mai 2017.

A mai invocat că, cauza neexecutării documentului executoriu constă în lipsa raporturilor de evaluare a acestor două terenuri pe care le solicită pârâtul-debitor.

Atât instanța de fond, cât și instanța de apel au constatat încălcarea dreptului SRL „Butoiaș” la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și repararea prejudiciului moral.

Prin urmare, consideră că, deoarece neexecutarea documentului executoriu se datorează acțiunilor ilegale ale pârâtului-debitor, în temeiul art. 602 și 622 din Codul civil, SRL „Butoiaș” urmează a fi despăgubit prin transmiterea în natură a terenurilor în cauză.

În cadrul procedurii de executare, în temeiul încheierii executorului judecătoresc din data de 16 mai 2016, SRL „Geocadgrup” a efectuat lucrările de formare a bunurilor imobile cu întocmirea dosarelor tehnice a loturilor de pământ menționate.

În drept, acțiunea a fost întemeiată în baza prevederilor art. 602 și 622 din Codul civil și art. 22 din Legea cu privire la formarea bunurilor imobile nr. 354 din 28 octombrie 2004.

Prin hotărârea din 29 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, acțiunea înaintată de SRL „Butoiaș”, s-a respins ca fiind nefondată.

Invocând netemeinicia hotărârii primei instanțe, la 13 decembrie 2017 SRL „Butoiaș” a declarat apel, solicitând casarea hotărârii, cu emiterea unei noi decizii, prin care acțiunea să fie admisă integral.

Prin decizia din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspunde Limitată Restaurantul „Butoiaș” și s-a menținut hotărârea din 29 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

În susținerea soluției, instanța de apel a reținut că prima instanță corect s-a pronunțat în favoarea netemeinicii acțiunii, or, toate pretențiile înaintate de SRL „Butoiaș” derivă din neexecutarea deciziei din 16 mai 2007 și deciziei suplimentare 15 ianuarie 2010 a Curții Supreme de Justiție, privind obligarea administrației publice locale să vândă SA „Butoiaș” loturile de pământ nr. 3 și nr. 4 din mun. Chișinău, str. Calea leșilor, 71, la preț liber, care se află pentru executare în procedura executorului judecătoresc, în baza documentului executoriu nr. 3r-701/07, emis în temeiul deciziei Curții Supreme de Justiție din 16 mai 2007, și care nu a fost executat, din motive ce nu pot fi imputate executorului.

Astfel instanțele au conchis că în prezenta speță deja există o hotărâre definitivă și irevocabilă prin care administrația publică locală este obligată să vândă către SRL „Butoiaș” loturile de pământ menționate, la preț liber.

La 14 septembrie 2018 SRL „Butoiaș” a declarat recurs împotriva deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel a interpretat eronat și nu a aplicat anumite prevederi ale legii materiale care urmau a fi aplicate la soluționarea cauzei și a apreciat arbitrar probele.

Astfel, a relatat că instanța de fond și instanța de apel au stabilit eronat că litigiul în cauză urmează a fi soluționat în cadrul procedurii de executare, or, concluzia dată contravine prevederilor Codului de executare.

Prevederile acestuia referitor la drepturile și obligațiile executorului judecătoresc (art. 21 din Codul de executare) nu reglementează acțiunile acestuia în cazurile privind repararea prejudiciului material cauzat prin neexecutarea unei obligații - de a preda un bun.

A menționat că printre atribuțiile și competențele instanței de judecată enumerate în cadrul procedurii de executare, soluționarea problemei privind repararea prejudiciului material cauzat prin neexecutarea obligației de a preda un bun nu se regăsește, prin urmare acest litigiu urmează a fi examinat în procedură civilă de drept comun, separat de procedura de executare.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

La materialele dosarului lipsește dovada legală de recepționare a deciziei integrale de către recurent. Din aceste considerente recursul depus la 14 septembrie 2018 se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de SRL „Butoiaș” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspunde Limitată Restaurantul „Butoiaș”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari